

[Cat/Cast] Que s'estengui la flama de la revolta!

ENDAVENT :: 30/05/2014

Que quemem sus privilegios, que se extienda la llama de la revuelta en todo los Países Catalanes!

Catalan

Fa mesos, anys, el CSA Can Vies, ja estava en perill de desallotjament. Va ser llavors quan el CSA va començar una campanya de suports. Demanaven escrits a cada entitat, per a posar veu i imatges a un vídeo que al cap de poques setmanes va veure la llum. Des d'Endavant-Sants vam escriure això:

Un Centre, sense un centre, un punt de trobada, perdem un punt de referència de moltes de les lluites del barri, perdem un espai físic on reunir-nos, trobar-nos, debatre, deixar-hi materials, on assajar, on aprendre i, potser més important, desaprendre'n d'altres imposades.

És Social. Ho és per definició, doncs és un espai que no obeeix a les lleis del mercat salvatge que només entén la lògica antisocial del diner, on cada bé té un preu i sense els diners no els pots tenir. Sense aquesta funció social, avui, la majoria de projectes que han passat per Can Vies, potser mai haguessin vist la llum, des de grups de teatre i música que hi han trobat lloc d'assaig, col·lectius que s'hi han reunit, o la pròpia Burxa que hi té la seva redacció. Desallotjar Can Vies és desallotjar un projecte social de barri, com no n'hi ha cap. Ni en cap centre cívic de l'Ajuntament acostumat a tutelar-ne l'activitat, ni en cap local privat i ple de bones voluntats, però necessitat del diner per a ser materialitzat o sustentat.

És Autogestionat, l'autogestió com a valor més enllà de la cultura del consum d'allò que altres en ofereixen. L'autogestió és el "fem-ho nosaltres mateixes", és l'error i l'aprenentatge diari per esdevenir encert i experiència, és valorar cada pas del camí, conscient del que t'ha costat. D'aprendre a pensar que és el que volem, sense esperar que algú de fora et vingui a imposar res, a dir-te que és el que tu has de voler.

És Can, és casa. Durant aquests anys, Can Vies ha fet possible allò que per a tants joves era un malson, emancipar-se, esdevenir persones plenes, que han decidit dedicar part dels millors anys de la seva vida a construir un món, ja no diferent, sinó antagonista. Un sostre on allotjar dissidència, compromís i vitalitat per a un barri que amb els anys que porta obert Can Vies ha passat de creure que els okupes porten banyes, cua i escupen sofre, a l'actualitat on, cada dia més gent ha decidit portar les mateixes banyes, cua i escopir sofre sobre bancs, immobiliàries, i els polítics que han arruïnat centenars de vides, desnonat famílies mentre els grans culpables de tot això eren rescatats pel diner públic.

I són Vies, son moltes vies, son molts camins fets i per a recórrer, els camins d'aquells que hi han crescut, dels que s'han fet grans, dels que es volen fer vells al costat d'aquest projecte imprescindible per al barri per a diferents generacions de veïnes. És el camí que junts hem recorregut durant tants anys i que ha forjat complicitats rebels. És el camí de la

lluïta i lluïta fent camí. Si desallotgen Can Vies, tingueu clar que seguirem fent via i fent descarrilar el sistema.

Com ja hem dit, d'aquest text en fa més d'un any i poques comes i punts hem de retocar. Ara ja vist amb perspectiva de 17 anys de lluïta al barri, és quan més força pren la reivindicació de la feina feta per Can Vies, per la seva gent i els seus col·lectius, feina que des de la PUA a la darrera part dels anys '90 i des del 2001 des d'Endavant hem acompanyat sempre que ens ha sigut possible des de la modèstia i conscients de les nostres limitacions humanes i materials. Una feina colze a colze, que no només s'ha dut a terme dins les quatre parets, que amb el temps van esdevenir vuit (amb l'ocupació de la Capella). Una feina que hem viscut al carrer, els dotzes d'octubre, en les respostes a cimeres de l'Europa del Capital, al maleït Fòrum de les cultures i l'especulació, en la defensa de tants altres centres socials amenaçats, en el naixement, expansió, refundació i consolidació de La Burxa, en la Festa Major Alternativa, la de Can Mantega, les del aparcament del Mercat, la del Carrer de Sants tallat durant hores, les del Parc de l'Espanya Industrial, i tantes altres complicitats que hem forjat en espais comuns. Ha estat aquesta complicitat, la que ens ha fet evolucionar a totes, a nosaltres cap a elles i d'elles cap a nosaltres. Una evolució que necessitem explicar, per entendre que si bé fa 17 anys ja hi havia companys de les JIR i de la PUA dins el CSA i per tant l'esquerra independentista sempre ha estat al costat d'aquesta ocupació, han estat les respectives evolucions les que han fet possible que aquest treball conjunt hagi llimat diferències, i avui Can Vies sigui tant un espai dels i les independentistes d'esquerres com el Casal Independentista (motor de barri durant més de 17 anys), sigui un espai obert a les activitats de l'esquerra alternativa, contestària i de contrapoder. Un aprenentatge comú, que el Centre Social ha teixit amb molts altres col·lectius, persones i colles, un teixit que ha forjat dotzenes, centenars i segur més d'un miler activistes de diverses famílies polítiques que aquests dies han sortit al carrer a protestar des del carrer i des dels balcons per l'enderroc d'una projecte que ja ha marcat la vida de més d'una generació de veïns.

L'esclat de la revolta

Fa disset anys, al barri de Sants ja hi havia qui denunciava la bombolla immobiliària, i aquests eren els de l'Hamsa i Can Vies, la Gatada, la Fresca, la Morada i tants altres noms. Gent que malgrat la repressió ha mantingut el discurs mentre l'opulència omplia comptes corrents de constructors, directius de banca, consells d'administració, i del Palau de la Música, anys d'indiferència d'aquells que des de posicions benestants de la classe mitjana, inventada pel crèdit, eren incapaços de veure el tsunami. Avui, 17 anys després, dos o tres bombolles després, centenars de desnonaments per impagament de crèdit o del lloguer després, milions d'aturades i precàries després, aquest xarxa de complicitats ha fet cada cop els nusos més petits atrapant cada cop més gent dins la solidaritat. És aquest el context, en el que l'administració planteja una negociació farsa, on l'objectiu primer és aconseguir la negativa del centre social per a donar via lliure a les excavadores i porres, sense calcular que 17 anys d'història, dotzenes de col·lectius, milers de persones ja formaven part de Can Vies i que els condicionants socials de fa 17 anys, no són els d'avui, que l'enderrocament de Can Vies és la gota que fa vessar un got i que res s'explica per separat en compartiments aïllats, que en l'esclat de la revolta els condicionants han estat tant o més importants que el mateix enderrocament. Que el segrest d'urnes del multireferèndum, la fi de la campanya

electoral del Parlament Europeu del No Futur, la crisi del sistema de representació política i la hipocresia dels qui fa pocs anys governaven Barcelona i la Generalitat, que son els mateixos que gestionaven TMB, usaven bales de goma, empresonaves antifeixistes i apallissaven impunement a la comissaria de Les Corts. La lluita de Can Vies no és la lluita de quatre nens de papà, que fan de l'ocupació l'aventura juvenil a la que tant sovint els mitjans de comunicació ens tenen acostumades per a que repetim en tertúlies de bar, mercat i perruqueria. La lluita de Can Vies és la lluita per l'emancipació dels precaris en un context duríssim de crisi econòmica, de crisi del sistema capitalista. La lluita dels qui cada cop tenen menys a perdre contra aquells qui tenen tot el que ens han robat, i per tant l'expressió d'una ràbia acumulada durant anys. Una ràbia que a hores d'ara supera els carrers del barri, que ha saltat a altres barris i viles de Barcelona, que s'estén per les xarxes arreu dels Països Catalans. Llocs on no hi ha Can Vies, ni potser okupes, però on si hi ha crisi capitalista, retallades, atur, desnonaments, estafades per les preferents i molta mala hòstia acumulada. Posant de relleu que el conflicte té una arrel política i que caldran solucions polítiques, amb o sense els polítics. I tot i que sabem que la lluita al carrer no es tornarà Can Vies, sabem del cert que de la mateixa manera que les barricades dels 12 d'octubres no aturaven els actes feixistes d'aquell any però van fer possible fer-los fora del barri, que les barricades en resposta al desallotjament de La Morada, van aturar l'ofensiva sobre Can Vies fa més de deu anys, les barricades d'avui són les que aturen l'ofensiva contra l'Ateneu de l'Eixample, són les barricades d'avui les que posen el toc d'alerta aquells qui avui estan pensant en noves reformes laborals, en reduir prestacions socials, retallades en sanitat i educació, i apujant-se el sou a TMB a pensar-s'ho dues vegades. En definitiva, la lluita de 17 anys de Can Vies no ha estat la lluita pel sostre d'un grup de persones, ni entitats, ha estat sobretot el sostre d'una lluita antagonista i de contrapoder, que avui, mancat de sostre ha sortit al carrer a donar la cara des de l'anonimat. Fer lectures d'aquest episodi amb la calculadora a la mà, sumant contenidors, vidres o vehicles, entrar al joc dels laments, condemnes morals, o de manca de policia en determinats moments és seguir negant l'arrel del conflicte. Apagant avui un foc a Sants, només caldrà restar a l'espera de saber en quin altre carrer, barri, fàbrica o universitat el got està a punt de vessar altre cop.

Que cremin els seus privilegis, que s'estengui la flama de la revolta arreu dels Països Catalans!

Endavant OSAN Sants

Castellano

Hace meses, años, el CSA Can Vías, ya estaba en peligro de desalojo. Fue entonces cuando el CSA empezó una campaña de apoyos. Pedían escritos a cada entidad, para poner voz e imágenes a un vídeo que a la cabeza de pocas semanas vio la luz. Desde Endavant-Sants escribimos esto:

Un Centro, sin un centro, un punto de encuentro, perdemos un punto de referencia de muchas de las luchas del barrio, perdemos un espacio físico donde reunirnos, encontrarnos, debatir, dejar materiales, donde ensayar, donde aprender y, quizás más importante, desprenderse de otros impuestos.

Es Social. Lo es por definición, pues es un espacio que no obedece a las leyes del mercado salvaje que sólo entiende la lógica antisocial del dinero, donde cada bien tiene un precio y sin el dinero no los puedes tener. Sin esta función social, hoy, la mayoría de proyectos que han pasado por Can Vías, quizás nunca hubieran visto la luz, desde grupos de teatro y música que han encontrado lugar de ensayo, colectivos que se han reunido, o la propia Burxa que tiene su redacción. Desalojar Can Vías es desalojar un proyecto social de barrio, como no hay cabeza. Ni en ningún centro cívico del Ayuntamiento acostumbrado a tutelar la actividad, ni en ningún local privado y pleno de buenas voluntades, pero necesidad del dinero para ser materializado o sustentado.

Es Autogestionado, la autogestión como valor más allá de la cultura del consumo de aquello que otros ofrecen. La autogestión es lo “hagámoslo nosotros mismas”, es el error y el aprendizaje diario para acontecer acierto y experiencia, es valorar cada paso del camino, consciente del que te ha costado. De aprender a pensar que es el que queremos, sin esperar que alguien de fuera te venga a imponer nada, a decirte que es el que tú tienes que querer.

Es Can, es casa. Durante estos años, Can Vías ha hecho posible aquello que para tantos jóvenes era una pesadilla, emanciparse, acontecer personas llenas, que han decidido dedicar parte de los mejores años de su vida a construir un mundo, ya no diferente, sino antagonista. Un techo donde alojar disidencia, compromiso y vitalidad para un barrio que con los años que trae abierto Can Vías ha pasado de creer que los okupas traen cuernos, cola y escupen azufre, a la actualidad dónde, cada día más gente ha decidido traer los mismos cuernos, cola y escupir azufre sobre bancos, inmobiliarias, y los políticos que han arruinado centenares de vidas, desahuciado familias mientras los grandes culpables de todo esto eran rescatados por el dinero público.

Y son Vías, sueño muchas vías, sueño muchos caminos hechos y para recorrer, los caminos de aquellos que han crecido, de los que se han hecho grandes, de los que se quieren hacer viejos junto a este proyecto imprescindible para el barrio para diferentes generaciones de vecinas. Es el camino que juntos hemos recorrido durante tantos años y que ha forjado complicidades rebeldes. Es el camino de la lucha y lucha haciendo camino. Si desalojan Can Vías, tengáis claro que seguiremos haciendo vía y haciendo descarrilar el sistema.

Cómo ya hemos dicho, de este texto hace más de un año y pocas comas y puntos tenemos que retocar. Ahora ya #ver con perspectiva de 17 años de lucha al barrio, es cuando más bastante toma la reivindicación del trabajo hecho por Can Vías, por su gente y sus colectivos, trabajo que desde la PÚA a la última parte de los años '90 y desde el 2001 desde Adelante hemos acompañado siempre que nos ha sido posible desde la modestia y conscientes de nuestras limitaciones humanas y materiales. Un trabajo codo a codo, que no sólo se ha llevado a cabo dentro de las cuatro paredes, que con el tiempo acontecieron ocho (con la ocupación de la Capilla). Un trabajo que hemos vivido en la calle, los *dotzes de octubre, en las respuestas a cumbres de la Europa del Capital, al maldito Foro de las culturas y la especulación, en la defensa de tantos otros centros sociales amenazados, en el nacimiento, expansión, refundación y consolidación de La Burxa, en la Fiesta Mayor Alternativa, la de Can Mantequilla, las del aparcamiento del Mercado, la de la Calle de Sants cortado durante horas, las del Parque del España Industrial, y tantas otras complicidades que hemos forjado en espacios comunes. Ha sido esta complicidad, la que nos

ha hecho evolucionar a todas, a nosotros hacia ellas y de ellas hacia nosotros. Una evolución que necesitamos explicar, para entender que si bien hace 17 años ya había compañeros de las JIR y de la PÚA dentro del CSA y por lo tanto la izquierda independentista siempre ha estado junto a esta ocupación, han sido las respectivas evoluciones las que han hecho posible que este trabajo conjunto haya limado diferencias, y hoy Can Vías sea tanto un espacio de los y las independentistas de izquierdas como el Casal Independentista (motor de barrio durante más de 17 años), sea un espacio abierto a las actividades de la izquierda alternativa, contestaría y de contrapoder. Un aprendizaje común, que el Centro Social ha tejido con otros muchos colectivos, personas y pandillas, un tejido que ha forjado docenas, centenares y seguro más de un millar activistas de varias familias políticas que estos días han salido a la calle a protestar desde la calle y desde los balcones por el escombros de un proyecto que ya ha marcado la vida de más de una generación de vecinos.

El estallido de la revuelta

Hace diecisiete años, en el barrio de Sants ya había quién denunciaba la burbuja inmobiliaria, y estos eran los del Hamsa y Can Vías, la Gatada, la Fresca, la Morada y tantos otros nombres. Gente que a pesar de la represión ha mantenido el discurso mientras la opulencia llenaba cuentas corrientes de constructoras, directivos de banca, consejos de administración, y del Palau de la Música, años de indiferencia de aquellos que desde posiciones de bienestar de la clase media, inventada por el crédito, eran incapaces de ver el tsunami. Hoy, 17 años después, dos o tres burbujas después, centenares de desahucios por impago de crédito o del alquiler después, millones de paradas y precarias desprendido, esta red de complicidades ha hecho cada vez los nudos más pequeños atrapando cada vez más gente dentro de la solidaridad. Es este el contexto, en el que la administración plantea una negociación farsa, donde el objetivo primero es conseguir la negativa del centro social para dar vía libre a las excavadoras y porras, sin calcular que 17 años de historia, docenas de colectivos, miles de personas ya formaban parte de Can Vías y que los condicionantes sociales de hace 17 años, no son los de hoy, que el derribo de Can Vías es la gota que hace derramar un vaso y que nada se explica por separado en compartimentos aislados, que en el estallido de la revuelta los condicionantes han sido tanto o más importantes que el mismo derribo. Que el secuestro de urnas del multireferendum, el fin de la campaña electoral del Parlamento Europeo del No Futuro, la crisis del sistema de representación política y la hipocresía de quienes hace pocos años gobernaban Barcelona y la Generalitat, que sueño los mismos que gestionaban TMB, usaban balas de goma, encarcelabas antifascistas y apaleaban impunemente a la comisaría de Las Cortes. La lucha de Can Vías no es la lucha de cuatro niños de papá, que hacen de la ocupación la aventura juvenil a la que tanto a menudo #los medios nos tienen acostumbradas para que repetimos en tertulias de bar, mercado y peluquería. La lucha de Can Vías es la lucha por la emancipación de los precarios en un contexto durísimo de crisis económica, de crisis del sistema capitalista. La lucha de quienes cada vez tienen menos a perder contra aquellos quienes tienen todo el que nos han robado, y por lo tanto la expresión de una rabia acumulada durante años. Una rabia que a estas alturas supera las calles del barrio, que ha saltado en otros barrios y villas de Barcelona, que se extiende por las redes en todo los Países Catalanes. Lugares donde no hay *Can Vías, ni quizás okupas, pero donde si hay crisis capitalista, recortes, paro, desahucios, estafadas por las preferentes y mucha mala hostia acumulada. Poniendo de relevo que el conflicto tiene una raíz política y que harán falta soluciones políticas, con o sin los políticos.

Y a pesar de que sabemos que la lucha en la calle no se volverá Can Vías, sabemos del cierto que del mismo modo que las barricadas de los 12 de octubre no paraban los actos fascistas de aquel año pero hicieron posible echarlos del barrio, que las barricadas en respuesta al desalojo de La Morada, pararon la ofensiva sobre *Can Vías hace más de diez años, las barricadas de hoy son las que paran la ofensiva contra el Ateneo del Ensanche, son las barricadas de hoy las que ponen el toque de alerta aquellos que hoy están pensando en nuevas reformas laborales, al reducir prestaciones sociales, recortes en sanidad y educación, y subiéndose el sueldo a TMB a pensárselo dos veces. En definitiva, la lucha de 17 años de Can Vías no ha sido la lucha por el techo de un grupo de personas, ni entidades, ha sido sobre todo el techo de una lucha antagonista y de contrapoder, que hoy, carecido de techo ha salido a la calle a dar la cara desde el anonimato. Hacer lecturas de este episodio con la calculadora a la mano, sumando contenedores, vidrios o vehículos, entrar al juego de los lamentos, condenas morales, o de carencia de policía en determinados momentos es seguir negando la raíz del conflicto. Apagando hoy un fuego en Sants, sólo habrá que restar a la espera de saber en qué otra calle, barrio, fábrica o universidad el vaso está a punto de derramar otro golpe.

Que quemem sus privilegios, que se extienda la llama de la revuelta en todo los Países Catalanes!

Endavant OSAN Sants

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-que-s-estengui-la-flama-de-la-r>